

ת"פ 50837/01/15 - מדינת ישראל נגד פ א

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50837-01-15 מדינת ישראל נ' א(עציר)

בפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פ א (עציר)

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום, אולם בא כוחו טען כי כתב האישום אינו מגלה עבירה של הטרדת עד. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים קבעתי כי עובדות כתב האישום מקיימות עבירה זו ולכן הנאשם הורשע בשש עבירות של הפרת צו פיקוח לפי סעיף 12 לחוק ההגנה על הציבור מפני עבירות מין, התשס"ו-2006 (להלן-החוק), עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ועבירה של הטרדת עד לפי סעיף 249 (להלן-חוק העונשין).
2. מעובדות כתב האישום עולה כי במסגרת תפ"ח 526/08 הוצא ביום 7.10.10 נגד הנאשם צו פיקוח אשר הוארך מעת לעת ובפעם האחרונה נקבעה תקופת הצו מיום 14.4.13 ועד ליום 13.4.17. במסגרת צו הפיקוח נאסר על הנאשם לצרוך משקאות אלכוהוליים, ליצור קשר עם קורבנות העבירה, להתחבר עם קטינות או חסרות ישע. כמו כן נקבע שעליו לשתף פעולה עם קצין הפיקוח.
3. על אף צו הפיקוח, במועדים 28.8.13, 29.8.13, 15.12.13 וכן במועדים שאינם ידועים למאשימה, שתה הנאשם אלכוהול, חרף האיסור המוטל עליו במסגרת צו הפיקוח. ביום 1.12.14 ניגש קצין הפיקוח לביתו של הנאשם אולם הנאשם סירב לפתוח לקצין הפיקוח את הדלת ולהכניסו למשך כשעה ורבע. גם במקרה זה הוזהר הנאשם.
4. ביום 18.1.15 התקשר הנאשם אל א. א. קורבן העבירה בתפ"ח 526/08 וזאת חרף צו הפיקוח האוסר עליו ליצור קשר עם קורבנות העבירה. באותו היום בין השעות 17:20 ועד 21:25 התקשר הנאשם אל א. א. 17 פעמים, השאיר לה הודעה במשיבון הקולי ואף אמר לה כי לקחה לו את שבע השנים האחרונות שהיה בכלא והיא צריכה לשלם על זה.

תסקיר שירות מבחן

5. בעניינו של הנאשם התקבל תסקיר ביום 15.4.15 ממנו עולה כי הנאשם בן 26, רווק אשר עלה לארץ בגיל טרם מעצרו התגורר במשפחת אומנה והיה משולב במסגרת שירותי הרווחה במרכז אבחון יומי ובמקביל טופל בעמותת אפש"ר המטפלת בנפגעי אכזוהול. עוד עולה מהתסקיר כי הנאשם בעל נתונים קוגניטיביים נמוכים, סיים 12 שנות לימוד ובעל שליטה חלקית בכתיבה ובקריאה. נסיבות חייו הקשות ביותר של הנאשם מפורטות בהרחבה בתסקיר שירות המבחן.

6. בגיל 16 התגורר הנאשם במשפחת אומנה אולם בגיל 18 פנתה המשפחה למצוא עבורו מסגרת אחרת מאחר שהמשפחה חשה שהיא אינה מסוגלת להתמודד עם בעיותיו והוא אינו נשמע להם ואף במסגרת זו הוגשה נגדו תלונה על ביצוע עבירות מין. ממשפחת האומנה הגיע הנאשם להוסטל המיועד לנוער ולצעירים מוגבלים ושהה שם במשך שנה וחודשיים. גם במהלך שהותו שם הוגשו נגדו תלונות נוספות על ביצוע עבירות מין. בגיל 19 עזב הנאשם את ההוסטל מרצונו אולם התקשה להתמודד עם החיים בחוץ ופנה בשנת 2008 לסיוע שירותי הרווחה והוחלט לסייע לו מחוץ להוסטל ונשכרה עבורו דירה ואף סייעו לו במציאת מקום עבודה ובתמורה התחייב הנאשם להימנע משתיית אכזוהול ולעבור הליך טיפולי. הנאשם לא עמד בכללים, שתה לשוכרה, נעדר מעבודתו ופוטר, לא שילם את חובותיו בדירה ולכן הוחלט להפסיק את הליווי הטיפולי שניתן לו על ידי שירותי הרווחה ובנוסף לכך הוא נעצר עד תום ההליכים. בשנת 2009 נדון הנאשם בגין ביצוע עבירות מין ל- 30 חודשי מאסר. מאז שחרורו ועד היום עמד הנאשם בקשר עם גורמי הרווחה אך לא נמנע משתיית אכזוהול, כאשר בחלק מהמקרים תחת השפעת אכזוהול, הוא התנהל באופן פוגעני כלפי קורבנותיו.

7. עוד עולה מהתסקיר כי הנאשם החל את מעורבותו בפלילים בגיל 15 והורשע בביצוע עבירות אלימות בגיל 16 ובהמשך הורשע בגיל 20 בביצוע עבירות מין. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות, מאופיין בהתנהגות אימפולסיבית וקושי בשליטה בדחפים מיניים, הנאשם חסר אמפתיה לקורבנות, בעל סף תסכול נמוך וחסר מסגרת משפחתית תומכת ולכן בעבר שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו.

8. בספטמבר 2011 הופנה הנאשם לשירות המבחן בשל הפרת צו פיקוח. בתסקיר שהוגש באותה עת עלה כי הנאשם עבד כטבח, לקח במסגרת מאסרו אחריות מלאה על ביצוע העבירות ורצה להשתלב בטיפול ואף טופל במסגרת מאסרו, אולם הטיפול הופסק בשל קשייו לעמוד בתנאי הטיפול. הנאשם מסר כי הפסיק בטיפול מאחר שחווה חוויה מינית אלימה במסגרת מאסרו ובעקבות כך חלה נסיגה במצבו הנפשי. הנאשם מסר כי לאחר שחרורו מהמאסר חזר לצרוך אכזוהול. הנאשם נדון לחמישה חודשי מאסר ולמאסר על תנאי ואף נדון לחמישה חודשי מאסר שרוצו בחופף בשל עבירות של הצתה וחבלה במזיד לרכב.

9. בשנת 2014 הופנה הנאשם פעם נוספת במסגרת מעצרו בשל עבירה של הפרת צו פיקוח ושירות המבחן התרשם כי רמת המסוכנות הנלמדת ממנו היא גבוהה ולכן נמנעו מהמלצה לשחררו והנאשם נדון לשישה חודשי מאסר והפעלת מאסר על תנאי במצטבר.

10. אשר לעבירות שלפניי, הנאשם לקח אחריות למעשיו אך משליך את ביצוען על התמכרותו לאלכוהול והוא מתקשה להכיר בחלקיו האלימים. הנאשם בעל נטיות אובדניות ונמצא במצוקה נפשית ולכן שולב באגף לטעוני הגנה ונמצא במעקב פסיכיאטרי ומקבל טיפול תרופתי. הנאשם הביע רצון להשתלב בטיפול גמילה אם יידון למאסר.

11. מאינפורמציה שקיבלה קצינת המבחן משב"ס עולה כי הנאשם מוגדר כבעל מסוכנות מינית גבוהה, בתחילה התקשה לשתף פעולה עם קצין הפיקוח אולם החל משנת 2014 חל שיפור בדפוסי התנהגותו והוא שולב בתוכנית שיקום במסגרת שירותי הרווחה וגילה מוטיבציה ושיתף פעולה בתוכנית שנקבעה לו ולקח אחריות על מצבו. קצינת המבחן ביקשה לדחות את הדיון לצורך הגשת תסקיר משלים אשר יבחן תוכנית טיפול עבור הנאשם.

12. ביום 6.7.15 הוגש תסקיר משלים בעניינו של הנאשם ממנו עולה כי הנאשם עבר ראיון בדיקה להתאמה בהוסטל "... הצוות המטפל התרשם כי הנאשם בעל מאפייני אישיות אנטי-סוציאלית, מכור לאלכוהול, מסרב לקחת אחריות למעשיו, מגלה חוסר מוטיבציה לשיקום ולא היה מוכן להתייחס לבעיותיו בתחום האלימות המינית. בשל חוסר המוטיבציה לתהליך שיקום ושינוי ולאור הערכת הצוות המטפל כי הוא זקוק למסגרת המספקת רמת מוגנות גבוהה יותר, הוא לא נמצא מתאים להשתלב במסגרת זו. קצינת המבחן התרשמה כי קיים פער בין המוטיבציה המילולית שביטא הנאשם בשיחה עמה במהלך מעצרו לבין הריאיון בהוסטל בראשית.

13. קצינת המבחן התרשמה שלמרות שלאורך השנים נעשו עמו ניסיונות טיפוליים רבים, לרבות טפולים ייעודיים בתחום גמילה מאלכוהול שלא הביאו להטבה במצבו, הנאשם אף לקח אחריות חלקית למעשיו והשליך אותה על התמכרותו לאלכוהול והיה חסר מודעות לחלקיו האלימים. קצינת המבחן ציינה כי למרות הרשעותיו הקודמות, לרבות מאסרים על תנאי, חזר הנאשם על מעשיו, וכן לנאשם אישיות אנטי-סוציאלית ורמתו הקוגניטיבית נמוכה, ובשל הקושי לגלות אמפתיה ולנוכח התמכרותו לאלכוהול ובהעדר אפיק טיפולי, התקשה הנאשם להשתלב בהליך של שיקום וקצינת המבחן המליצה כי בשל רמת הסיכון הנלמדת ממנו יוטל עליו מאסר שיפחית את הסיכון ממנו ויסייע לו לקחת אחריות על מצבו.

תצהיר נפגע עבירה

14. מתצהירה של א.א. עולה כי היא מוטרדת על ידי הנאשם מזה שנים הן טלפונית והן בכך שמגיע בסמוך למקום מגוריה ושוהה בקרבתה ולכן היא חוששת מקרבתו וחשה איום יומיומי. נוכחותו של הנאשם מהווה צל שמעיב עליה בכל עת, מאפילה על אושרה ופוגעת בשגרת חייה. התנהלותו של הנאשם אינה מאפשרת לה לבנות את עתידה, מעכבת אותה וכל רצונה הוא לחיות חיים שלווים ולהחלים מהפציעה ממנו. א.א. ביקשה מבית המשפט שלא יאפשר לו לפגוע בה כל יום מחדש.

טיעוני הצדדים לעונש

15. ב"כ המאשימה ביקשה, למרות שמדובר בכתב אישום אחד, לקבוע בשל כל אירוע מתחם עונש הולם אחר שכן מדובר בעבירות שבוצעו במועדים אחרים ובעלות אופי אחר. לדבריה הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה הם

שמירה והגנה על הציבור מפני עבירות מין, שמירה על עדים ונפגעי העבירה וכן קיום החלטות שיפוטיות.

16. ב"כ המאשימה הדגישה כי ריבוי ההפרות וריבוי השיחות המטרידות מלמדים כי מדובר בנזק חמור והדבר אף עולה מתצהיר נפגע העבירה ולפיכך היא סברה כי מתחם העונש ההולם בשל כל אחד מהאירועים המפורטים בסעיפים 1 עד 5 לכתב האישום הוא בין 6 חודשי מאסר ועד ל- 12 חודשי מאסר. מתחם העונש ההולם באירוע 6 הוא בין שנה ל- 24 חודשי מאסר.

17. אשר לעונש המתאים סברה המאשימה כי יש להתחשב בכך שהודה וחסך זמן שיפוטי, יחד עם זאת לנאשם עבר פלילי מכביד, לא שיתף פעולה עם הרשויות, אין לו אופק שיקומי וכן דפוסי התנהגותו הם תוקפניים ולכן יש להחמיר בעניינו, זאת בנוסף לצורך בהרתעת הרבים. לפיכך עתרה המאשימה להטיל על הנאשם עונש ברף העליון של המתחם ולהשית על הנאשם סה"כ 3 שנות מאסר, פיצוי לנפגעת העבירה וכן מאסר על תנאי. עוד ביקשה להפעיל את המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגד הנאשם.

18. ב"כ הנאשם ציין את נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, את ניסיונותיו לעבור טיפול, הן במהלך מאסרו והן לאחר שחרורו. עוד ציין כי נסיבות ההפרה אינן במדרג חומרה גבוה והנאשם לא עבר עבירת מין במשך שנים.

19. אשר לשיחת הטלפון עם נפגעת העבירה, ב"כ הנאשם לא חלק על כך שמדובר בהפרה חמורה יותר אולם הדגיש כי האיומים אינם במדרג חומרה גבוה, לא הייתה שיחה פנים אל פנים ביניהם ואף לא הייתה שיחה טלפונית ביניהם אלא הושארו הודעות קוליות. מדובר בעבירה שבוצעה ללא תכנון מוקדם והנזק לו טוענת נפגעת העבירה הוא נזק שנגרם לה כתוצאה ממעשיו של הנאשם בעבר.

20. עוד ביקש ב"כ הנאשם להתחשב בנתוניו הקוגניטיביים של הנאשם ובכך שהנאשם רוצה להתחיל את חייו לאחר סיום מאסרו ולהמשיך בטיפול בו החל טרם מאסרו והוא רואה במעשיו כמעידה בלבד. ב"כ הנאשם הגיש פסיקה לתמיכה בטענותיו שעל פיה נקבע כי מתחם העונש ההולם הוא בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר ובמקרים רבים מסתפקים בהטלת מאסרים מותנים בלבד, וביקש מבימ"ש להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם ולהאריך את המאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו או לחילופין להסתפק בימי מעצרו ולהפעיל את המאסר המותנה בחופף.

21. הנאשם בדברו האחרון הצטער על מעשיו ומסר כי הוא רוצה להשתקם ולעלות על הדרך הטובה והוסיף כי לא יחזור על מעשיו ומקווה שיהיו לו חיים טובים.

מתחם העונש ההולם

22. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשים אשר בוצעו על-ידי הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה.

23. כמצוות תיקון 113 לחוק, עלי לקבוע ראשית לכל האם עסקינן באירוע אחד או במספר אירועים, שכן הנאשם הורשע באישום אחד, המפרט שש הפרות של צו הפיקוח, עבירת איומים והטרדת עד שאירעו בין 28.8.13 ועד 18.1.15.

24. בית משפט העליון דן בשאלה האמורה ואין תמימות דעים ביחס לשאלה זו. גישה אחת היא גישתם של כב' השופטת ברק-ארז וכב' השופט פוגלמן בע"פ 4913/10 ג'אבר נ' מדינת ישראל (מיום 29.10.2014) (להלן: "ע"פ ג'אבר") לפיה ניתן לטעון כי כל העבירות בהן הורשע הנאשם במסגרת כתב האישום מהוות אירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם אחד כולל של ענישה הולמת. גישה שניה היא גישתם של כב' השופט דנציגר בע"פ ג'אבר וגישתו של כב' השופט ג'ובראן בע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 27.8.2014) לפיה אף שמדובר בעבירות שבוצעו במסגרת אותו מיזם עברייני, משניתן להפריד בין המעשים יש לקבוע מתחם נפרד לכל אחד מהאירועים.

25. מצאתי כי במקרה שלפני, למרות שמדובר באישום אחד הרי שמדובר במעשים שאירעו במועדים שונים, בעלי אופי שונה, וטומנים בחובם ערכים מוגנים אחרים. יש להבחין בין הפרות צו הפיקוח בהם אין נפגע עבירה שתכליתן להרחיק את הנאשם מפעולות היכולות להעלות את רמת הסיכון שיעבור עבירת מין נוספת, לבין העבירות שביצע כלפי מי שנפגעה בעבר על ידו והעידה כנגדו. לפיכך, כאמור, אני קובעת כי כתב האישום מגלם שני אירועים שונים, האחד הוא הפרות צו הפיקוח המפורטות בסעיפים 3 ו-4 לכתב האישום והשני הוא הפרת צו הפיקוח, האיום והטרדת העדה המפורטים בסעיפים 5 ו-6 לכתב האישום.

26. תכליתו של חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין הוא להגן על הציבור מפני ביצוע עבירות מין חוזרות על-ידי מי שהורשע בכך בעבר. בהתאם לכך, נקבע כי עבריו מין אשר מידת מסוכנותו אינה נמוכה, יהיה מצוי תחת פיקוח ומעקב בהתאם להחלטת בית-המשפט בעניינו, וזאת במטרה למנוע את ביצוען של עבירות מין נוספות על ידו. בנוסף לכך בהפרת צו הפיקוח ובהטרדת עד יש משום פגיעה בשלטון החוק ובערך של כיבוד החלטות וצווים שיפוטיים. מעבר לכך פגע הנאשם בשלושה בפרטיותה ובשלוות רוחה של נפגעת העבירה. עוצמת הפגיעה בערכים אלה במקרה הנוכחי היתה משמעותית, בשים לב לכך שמדובר בהפרות חוזרות ונשנות, למרות אזהרות של המפקח וכן במקרה נוסף סרב הנאשם לפתוח את הדלת למפקח. באירוע השני מדובר בפגיעה במתלוננת שהתקיימה במשך מספר שעות ופגעה במתלוננת באופן משמעותי כפי שעולה מהצהרתה ת/3.

27. סעיף 40 ג' לחוק העונשין קובע כי בעת קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה בהתאם לסעיף 40 ט' לחוק העונשין. מנסיבות ביצוע העבירה עולה כי מדובר בעבירות חוזרות ונשנות. חלקו של הנאשם בביצוע העבירות הוא מרכזי שכן הוא המעורב היחיד בעניין. אשר לאירוע השני, מדובר בהפרת צו הפיקוח הכוללת איומים בפגיעה במתלוננת והשארת הודעות חוזרות ונשנות במשך מספר שעות במכשיר הטלפון שלה, כך שאין מדובר באירוע נקודתי או מעידה רגעית. יחד עם זאת, ראוי להדגיש כי לא יוחסו לנאשם עבירות מין שאירעו בעקבות ההפרות.

28. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת כי על דרך הכלל, בגין ביצוע עבירות של הפרת צו פיקוח נוהגים בתי המשפט להטיל עונש הכולל רכיב של מאסר בפועל, והכל בהתחשב בנסיבותיו של המעשה ושל העושה. עם זאת, חשוב לציין כי מרבית הפסיקה בתחום, עניינה בהפרת צו פיקוח בהקשר של הפרת איסור על יצירת קשר עם קטינים. כאשר מדובר בהפרות שאינם קשורות בקשר עם אנשים נוספים או נפגעי עבירה מדיניות הענישה הנוהגת היא בין מאסר מותנה ועד למספר חודשי מאסר ממש.

29. בהתחשב בעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה; בהתחשב בערכים המוגנים שנפגעו ובמידת הפגיעה בהם; בהתחשב במהות ההפרה ובנסיבות ביצוע העבירה במקרה דנן; וכן בהתחשב בענישה הנוהגת; אני סבורה כי מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה שלפניי באשר לאירוע הראשון הוא בין מאסר מותנה שלצדו קנס או של"צ ועד ל-6 חודשי מאסר. באשר לאירוע השני מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר ועד ל-16.

העונש המתאים

30. נתתי משקל לגילו הצעיר של הנאשם, ליכולותיו הקוגניטיביות המוגבלות, להודאתו של הנאשם וחרטתו ולחיסכון בזמן שיפוטי. עוד התחשבתי בנסיבות חייו הקשות ביותר של הנאשם, את ניסיונותיו לעבור טיפול ושיקום ואת רצונו לעבור הליך של טיפול במסגרת תיק זה, ניסיונות שלא צלחו. עוד התחשבתי בתקופה בה שהה הנאשם במעצר וידוע כי תנאי מעצר קשים מתנאי מאסר.

31. לחומרה אשקול את הסיכון הממשי הנשקף מביצוע העבירה לשלום הציבור ולשלומם של נפגעי עבירה פוטנציאליים. ההפרה המהותית והנמשכת של צו הפיקוח במקרה דנן מצביעה על כך שהנאשם אינו מבין את הצורך בקיומו של צו הפיקוח - הן למען הגנה על קורבנות פוטנציאליים, והן למען הגנה על עצמו מפני הזדמנות לבצע עבירות מין חוזרות. אי ההפנמה של הנאשם את חשיבות השמירה על צווים שיפוטניים, עולה מעברו הפלילי של הנאשם אשר הורשע בעבר בעבירות דומות ואף ביצע את העבירות שלפני לאחר שנדון לתשעה חודשי מאסר בשל אירוע דומה כלפי נפגעת העבירה ושעה שמאסר על תנאי של 5 חודשים תלוי ועומד כנגדו. הנאשם חוזר על מעשיו אלה זו הפעם השלישית, ומאסרים שהוטלו עליו ומאסרים על תנאי לא הרתיעוהו.

32. בנוסף, לחובת הנאשם נזקף עברו הפלילי המשמעותי, שכן למרות גילו הצעיר הנאשם מעורב בפלילים מגיל 15 וצבר לחובתו 6 הרשעות קודמות במגוון עבירות לרבות עבירות של אלימות, ורכוש אשר בגין ריצה עונשי מאסר. הרשעתו הקודמת של הנאשם משנת 2008 היא בעבירות מין חמורות בגין נשפט ל-30 חודשי מאסר בפועל, לאחריו ניתן צו הפיקוח נשוא תיק זה.

33. עוד אשקול את הצורך להגן על הרבים ככלל ועל א.א. בפרט מפניו של הנאשם, שכן למרות רצונו המילולי לעבור הליך של גמילה ושיקום, ולמרות השתלבותו בעבר בטיפול, ולמרות ההזדמנות שנתנה לו להשתלב בהליך של טיפול בהליך זה, נראה כי קיים פער בין הרצון המילולי ליכולתו של הנאשם להתמיד ולהצליח בהליך הטיפול. במצב דברים זה נותרת מסוכנותו הגבוהה של המשיב ללא מענה ולכן יש לתת משקל מכריע לשיקול זה. יש לקוות כי הנאשם ישכיל לנצל את תקופת המאסר כדי לעבור הליך של שיקום בין כותלי שב"ס ולהתמיד בו עם שחרורו.

34. לאחר ששקלתי את הנסיבות לקולא ולחומרה החלטתי להטיל על הנאשם עונש כולל בשליש העליון של המתחם, אולם לא מצאתי לחרוג ממנו, נוכח לקיחת האחריות, גילו הצעיר של הנאשם ונסיבותיו האישיות הקשות.

35. לפיכך אני מטילה על הנאשם את העונשים כדלהלן:

א. מאסר לתקופה של 12 חודשי מאסר.

ב. אני מפעילה את המאסר על תנאי של 5 חודשים מת"פ 145-01-14 (שלום עכו) חודשיים בחופף ושלושה חודשים במצטבר, כך שהנאשם ירצה סה"כ 15 חודשי מאסר מיום מעצרו.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור תוך תקופה של שנתיים מיום שחרורו על עבירה לפי סעיף 192 או 249 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

ד. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור תוך תקופה של שנתיים מיום שחרורו על עבירה לפי סעיף 22(א) לחוק הגנת הציבור מפני עברייני מין, תשס"ו - 2006.

הודע על זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ט אב תשע"ה, 04 אוגוסט 2015, בנוכחות הצדדים.